

# Els morts sota les runes



**F**a temps, i amb poques setmanes de diferència, vaig expressar dues opinions que em semblen relacionades. La primera és que les ciutats modernes són molt vulnerables. La segona, que les informacions oficials que se solen donar sobre fets tristos solen ser confuses i sovint contradictòries, com si anessin a càrrec de guionistes poc experts.

Pel que fa a la vulnerabilitat de les grans concentracions urbanes, deia jo que era tan evident que no comprenia les enormes despeses en armes i tropes que fan els estats d'aquest planeta. Suggestia que la preparació de comandos per a sabotejar instal·lacions d'aigua, de gas i d'electricitat resultaria incomparablement més barata. Infiltrant

aquests escamots en terreny enemic, seguint les tècniques consagrades pel trafegar d'espies fentlos saltar fronteres, es podrien obtenir resultats devastadors, perquè sense aigua, ni gas, ni electricitat, els països atacats quedarien inermes.

M'ha reviscut el tema un succés luctuós que s'esdevingué a tocar de la casa on visc. Una explosió que segons la versió més generalitzada fou deguda al gas va destruir tres edificis de cinc plantes cada un. Puc testificar que l'alarma i el desori foren dels grossos. Em sembla que això avala la meua hipòtesi en el sentit que una cadena de catàstrofes com aquesta, programades meticulosament i executades alhora, deixaria l'adversari fora de combat. M'apresso a afegir el meu desig que

mai ningú no en vulgui fer la prova.

L'altra opinió, la de les informacions poc coherents, també ha pres cos amb el succés que comento. Un parell de setmanes després de la tragèdia, encara no ens han aclarit del tot si fou una explosió de gas o, en cas afirmatiu, si era gas natural, gas butà o una rara combinació de tots dos. On hi ha més avinença és a afirmar que l'explosió es produí al segon pis, segona porta, del número cent onze del carrer de Comte Borrell de Barcelona. Per una casualitat afegida, resulta que l'únic habitant del pis esmentat és una senyora ja gran, que tenia precintada la cuina de gas i guisava amb un petit fogó elèc-

tric. El consum de gas d'aquesta senyora (que morí en l'accident) era insignificant: dos metres cúbics mensuals.

Tinc l'esperança que ja ens ho explicaran ben bé. Però, de moment, cal reconèixer que les ciutats són unes colossals bombes de temps, amb tot de temporitzadors que qui sap si tenen hora posada. Ens haurien de dir clarament com ens en podem protegir. A tall de mesura complementària, potser seria pertinet dotar els edificis, de manera obligatòria, d'una caixa negra com la dels avions. Ja sé que no és cap consol, però almenys, es podria saber amb més aproximació de quin mal han mort les víctimes.

Pere Calders